

02
2024

slovo
PRAVDY

Číslo: 02 2024

Ročník: XXIII

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

[35] Jeho nespochybniteľná smrť (12)

4

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[10] Neodpustiteľný hriech

6

BEZCENNÉ BOHATSTVO

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[10] Jej zachovanie (1)

11

POŽEHNANÝ

[10] Požehnanie stvorenia

14

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[14] Večný stav

18

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Nadchnutie (6)

20

Veľké evanjelizačné texty

Rimanom 1:16

22

CESTA NA GOLGOTU

[3] Zrada

24

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána

[6] Ja som ten dobrý pastier

26

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE

[1] Prehľad

28

Veľké evanjelizačné texty

Lukáš 19:10

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[35]

Jeho nespochybniteľná smrť [12]

David McAllister, Donegal, Írsko

DÔSLEDKY JEHO SMRTI

Myslíme na požehnanie, ktoré Písmo priamo pripisuje Kristovej smrti a do ktorých sme ako veriaci vstúpili v okamihu obrátenia. Po tom, čo sme sa venovali vykúpeniu a spravodlivosti, prejdeme teraz k zmiereniu.

Zmierenie

V Pavlovom liste Rimanom sú vykúpenie – „vykúpenie v Kristu Ježišovi, ktorého predložil Bôh za obeť zmierenia skrze vieru v jeho krvi“ (3:24-25) a spravodlivosť – „sme ospravedlnení jeho krvou“ (5:9), jasne uvedené ako priamy dôsledok Jeho smrti. Tak je to aj so zmierením. „Keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna“ (5:10).

W. E. Vine vysvetľuje, že sloveso, ktoré sa v Novom Zákone najčastejšie používa pre „zmieriť“, znamená „osobu zmeniť z nepriateľstva na priateľstvo“. Zodpovedajúce podstatné meno (opäť podľa Vinea) označuje „zmenu na strane jednej strany, vyvolanú činom na strane druhej; v Novom Zákone 'zmierenie' ľudí s Bohom prostredníctvom jeho milosti a lásky v Kristovi“.

Často, keď dve „strany“ nie sú v stave pokoja, hovorí sa, že „sú chyby na oboch stranách“. Obe nesú určitú zodpovednosť za príčinu problému a každá z nich má voči tej druhej istú mieru zlej vôle. Musíme jasne zdôrazniť, že keď ide o Boha a človeka, nie je tomu tak. Chyba a nepriateľstvo boli úplne na našej strane. A iniciatíva na vyriešenie situácie bola úplne na Božej strane: „V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy“ (1. Jána 4:10).

Podrobnosti o tomto diele zmierenia sú uvedené v posledných veršoch 2. listu Korintánom 5, kde ho Pavel spomína v jednej z jeho foriem („zmierený“, „zmierujúci“, „zmierenie“) nie menej ako päťkrát v troch krátkych veršoch. Pavel dáva jasne najavo, že je to Kristus a Jeho dielo, ktoré tvorí základ, na ktorom je možné zmierenie: „Bôh bol v Kristovi mieriac so sebou svet“ (v. 19). Pavel tu netvrdí len to, že Boh bol „v Kristovi“, ale i to, že práve v osobe a diele Krista došlo k zmiereniu. O tom, že ide o Jeho dielo na Golgote, na ktoré sa odvoláva, niet pochyb: „Lebo toho [Krista], ktorý nepoznal hriechu, učinil

[Boh] za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom [v Kristovi]" (v. 21).

V 19. verši nám Pavel živo približuje veľké Božie milosrdenstvo v Jeho diele zmierenia. „Mieriac so sebou svet, nepočítajúc im ich hriechov.“ Keď Boh poslal Svojho Syna, bol by dokonale spravodlivý, keby postavil pred Seba vinný svet s jeho hriechmi a svet odsúdil. To však neurobil. Naopak, tým, že Svojho Syna urobil hriechom za nás, vytvoril podmienky, v ktorej môže svetu ponúknuť možnosť zmierenia. To je Božia milosť!

Možno tu vidieť súvislosť s veršom Jána 3:17: „Lebo neposlal Bôh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.“ Hoci si svet zaslúžil odsúdenie, Boh poslal Svojho Syna, aby ho zachránil; hoci si zaslúžil obvinenie za konané zlo, Boh mu predložil milostivú a nezaslúženú ponuku zmierenia.

Ako Boh predložil túto ponuku svetu? Pavel hovorí, že „dal nám službu zmierenia,“ (v. 18) a „položil do nás slovo zmierenia“ (v. 19). Pavel si bol hlboko vedomý svojej úlohy „vyslanca“ (v. 20). Tak ako veľvyslanec prichádza od svojho vládcu a nesie posolstvo od tohto vládcu, Pavel bol vyslancom od Boha a prinášal svetu posolstvo zmierenia – evanjelium – s priamou výzvou od samotného Krista: „Tedy za Krista posolstvom, ako čo by sám Bôh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom!“ (v. 20). Boh urobil všetko, čo bolo potrebné. Zostávalo len, aby hriešnici odpovedali a zmierili sa s Bohom.

Pavel zomrel dávno, ale jeho spisy sú súčasťou svätého Písma a to isté

posolstvo sa hlása ďalej. Kresťanmi sme sa stali vtedy, keď sme s radosťou odpovedali a prijali zmierenie. Tým sme sa stali súčasťou oveľa širšieho Božieho plánu, pokiaľ ide o zmierenie, hoci si to vtedy málokto (ak vôbec niekto) z nás uvedomoval.

Pavel vo svojich listoch z väzenia opisuje dva nádherné pohľady tejto skutočnosti.

Po prvé, keď hovorí o Židoch a pohanoch, píše: „A aby zmieril obojich v jednom tele Bohu skrze kríž zabijúc na ňom nepriateľstvo“ (Efež. 2:16). Vysvetľuje, ako sa to stalo: „Lebo on je náš pokoj, ktorý učinil oboje jedno a zboril aj priehradný múr zrušiac vo svojom tele nepriateľstvo, zákon prikázaní, záležajúci v rôznych nariadeniach, aby tých dvoje, Židov a pohanov, stvoril v sebe v jedného nového človeka činiac pokoj“ (v. 14-15). Tým, že zmieril Židov a pohanov so Sebou, dosiahol ich vzájomné zmierenie, takže veriaci bez ohľadu na svoj pôvod tvoria jedno telo v našom Pánovi Ježišovi Kristovi.

Po druhé, Pavel uvádza, že kríž je prostriedkom, ktorým Boh privedie stvorenie späť do stavu harmónie so Sebou samým: „urobiac pokoj skrze krv jeho kríža, skrze neho, buď to, čo je na zemi, buď to, čo je v nebesiach“ (Kol. 1:20). My sme však už zmierení: „I vás, ktorí ste boli kedysi odcudzení a nepriateľmi myslou v zlých skutkoch; ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť“ (v. 21-22). Naše zmierenie je súčasťou slávneho Božieho plánu pre všetky veci. Už teraz sme v dobrom stave toho pokoja, ktorý je pre vesmír ešte len budúcnosťou.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[10] Neodpustiteľný hriech

David Petterson

Má sa kresťan báť, že spácha „neodpustiteľný hriech“ a nakoniec bude navždy stratený? V niektorých kruhoch počúvame varovania pred takzvanými „smrteľnými hriechmi“, ktoré sú neodpustiteľné. Iné skupiny označujú za „neodpustiteľné“ hriechy ako cudzoložstvo, vražda alebo potrat, Pán Ježiš však tvrdí, že „každý hriech a každé rúhanie bude odpustené ľuďom“ (Mat. 12:31) a výnimku robí len pre jeden veľmi špecifický hriech adresovaný konkrétnej skupine ľudí.

Ľudia, ktorí boli varovaní

Matúš hovorí, že varovanie sa týkalo najmä farizejov (12:24), kým Marek dodáva, že tam boli aj zákonníci (3:22). Boli to ľudia, ktorí poznali starozákonné Písmo a boli oboznámení s mnohými prorockými týkajúcimi sa ich prichádzajúceho Mesiáša. Kristus stál priamo pred nimi, dokazoval Svoje mesiášske nároky zázrakmi, a dokonca v ich prítomnosti a mnohých iných

vyhnal démona. Farizeji a zákonníci tento zázrak nepopreli. Ich záver však znel: „Tento nevyháňa démonov, iba Belzebúbom, kniežatom nad démonami“ (Mat. 12:24). Z ich slov je jasné, že títo ľudia boli neveriaci. Nikdy neboli spasení. Hriech, ktorý Pán ďalej opisuje, nespôsobuje nikomu stratu spasenia, pretože ho môžu spáchať len tí, ktorí nikdy spasenie nemali.

Opísaný hriech

Po tom, čo im poukáže na to, aký protirečivý je ich záver, hovorí im, aký je nebezpečný. „Preto vám hovorím, že každý hriech a každé rúhanie bude odpustené ľuďom, ale rúhanie sa proti Duchu nebude odpustené ľuďom“ (Mat. 12:31). Tento hriech má dve črty. Po prvé, označuje sa ako „rúhanie“. Toto slovo znamená „hanobiť“, „ohovárať“, hrubo hovoriť na niečo posvätné. Po druhé, je to rúhanie „proti Duchu“. Všetky ostatné rúhania môžu byť odpustené, ale nie tento druh. Prečo nie? Marek dodáva,

že títo ľudia „hovorili: Má nečistého ducha“ (3:30). Pán Ježiš povedal, že toto dielo vykonal „Duchom Božím“ (Mat. 12:28). Pripisovali dielo Božieho Ducha nečistému, démonickému duchu. Preto bolo možné, aby títo ľudia zhrešili takýmto spôsobom, ktorý znemožňoval odpustenie a spasenie. Z logického hľadiska to dáva zmysel. Čo viac mohol Boh urobiť, aby týchto farizejov a zákonníkov pritiahol k Sebe? Videli Pána Ježiša, počuli Jeho učenie, boli svedkami Jeho znamení, ktoré konal mocou Ducha, sledovali Jeho vládu nad silami zla a z prvej ruky pozorovali napĺňanie Písma. Zhrešili proti najjasnejšiemu možnému svetlu. Ak Ho odmietli uznať v tom najjasnejšom svetle, ako by mohli očakávať, že Ho niekedy prijmú?

Niektorí sa domnievajú, že hriech, ktorý sa tu pácha, je národným hriechom, farizeji a zákonníci predstavujú izraelský národ ako jeho vodcovia. Domnievajú sa, že táto kapitola priviedla národ do bodu, z ktorého už niet návratu, a že teraz musia čeliť budúcemu súdu (ktorý bol na národ vynesený v roku 70 n. l.). Pán ale o tom nehovorí ako o národnom hriechu, ale ako o individuálnom hriechu („ktokol'vek“ v Mat. 12:32 a „každý“ v Luk. 12:10).

Iní tento hriech interpretujú ako odmietnutie Krista. Nepriznali by sme si však úprimne, že všetci sme odmietali Syna, a predsa k nám Boh naďalej hovoril vo Svojej milosti, až sme nakoniec prijali Jeho Syna? Ešte iní učia, že tento hriech je konečným

odmietnutím Krista, ktoré sa nedá odpustiť. Bolo by však zbytočné tvrdiť, že konečná voľba je konečnou voľbou.

Z kontextu Matúšovho evanjelia 12 plynie, že tento hriech zahŕňa osobné svedectvo o pôsobení Božieho Ducha (ktoré vykonal Jeho Syn, kým bol na zemi), poznanie Jeho moci preukázanej nad satanom a rúhanie, ktoré túto moc pripisuje démonickej ríši. Ak je to tak, dospeli sme k záveru, že dnes sa nikto nemôže dopustiť „neodpustiteľného hriechu“, pretože tieto podmienky v súčasnosti neexistujú. Tieto podmienky neexistovali ani v knihe Skutkov apoštolov. Nikde v Skutkoch sa nedočítame o možnosti spáchania „neodpustiteľného hriechu“. Budú však tieto podmienky existovať v budúcnosti?

Budúci vek

Čo mal Pán Ježiš na mysli, keď povedal, že tento hriech nebude odpustený „ani v tomto veku, ani v budúcom“ (Mat. 12:32)? V Novom Zákone sú tri prípady, keď sa „tento vek“ (aion alebo kairos) dáva do protikladu s „budúcim vekom“ (aion erchomai alebo mello). Všetky tri (Mat. 12:32; Luk. 18:30; Efež. 1:21) poukazujú na vek kráľovstva, keď bude Kristus vládnuť na zemi. Podmienky v budúcom veku kráľovstva („budúci vek“) budú podobné tým, ktoré existovali, keď tu bol Kristus po prvýkrát („tento vek“). Samozrejme, Vek kráľovstva bude oveľa slávnejší, pretože On bude skutočne vládnuť ako Kráľ. V oboch „vekoch“ je však Kristus fyzicky prítomný na zemi, zostupuje naňho Duch Svätý, vopred

sa oznamuje Jeho kráľovstvo, koná znamenia dokazujúce Jeho mesiášstvo a ukazuje Svoju moc nad satanom.

Tieto podobnosti možno vidieť v nasledujúcej tabuľke.

	Tento vek	Budúci vek
<i>Kristus prítomný na zemi</i>	<i>Záznamy Evanjelií</i>	<i>Zach. 14:4; Zjav. 19:11 a nasl.</i>
<i>Kristus a Duch Svätý</i>	<i>Ev. Jána 1:32-33</i>	<i>Iza. 11:2 a nasl.</i>
<i>Oznamovanie kráľovstva</i>	<i>Mat. 3:2; 4:17</i>	<i>Zjav. 11:15; 12:10</i>
<i>Kristus koná znamenia</i>	<i>Skut. 2:22</i>	<i>Iza. 35:5-6</i>
<i>Kristova moc nad satanom</i>	<i>Mat. 8:16</i>	<i>Zjav. 20:1-3</i>

Je preto možné, že „neodpustiteľný hriech“ by mohli spáchať aj neveriaci počas Kristovej tisícročnej vlády, keďže podmienky budú veľmi podobné. Zo Zjavenia 20:7-9 vieme, že na konci tisícročnej vlády povstane proti Kristovi na zemi obrovská skupina neveriacich. Veriaci v Pána Ježiša sa nikdy nemusia obávať spáchania

tohto hriechu. Veriaci môžu zarmútiť Ducha (Efež. 4:30), alebo dokonca uhasiť Ducha (1. Tes. 5:19), ale nikde nenájdeme, že by sa veriaci rúhal Duchu, čím by spáchal „neodpustiteľný hriech“. Naša istota sa nachádza iba v Kristovi, nie v tom, čo robíme alebo nerobíme (Efež. 2:8-9).

BEZCENNÉ BOHATSTVO

David Petterson

Nie je možné si nevšimnúť ich bohatstvo. Médiá nás neustále zaplavujú fotografiami a videami ich sídiel, oblečenia, áut, jacht, galavečerov a dovolenkových destinácií. Život niektorých celebrit a miliardárov nášho sveta môžeme

pozorovať takmer v reálnom čase. A možno im v malej miere aj závidíme. Ale netreba im závidieť, ale skôr ich ľutovať, pokiaľ sa buď spoliehajú na svoje bohatstvo, alebo sa ním chvália. Písmo neodsudzuje bohatstvo; Pán požehnáva niektorých jednotlivcov

materiálnym bohatstvom. Je však bláznovstvo v neho dôverovať alebo sa ním chváliť. Žalmista nám hovorí prečo: existuje niečo také ako bezcenné bohatstvo. A náš svet sa hemží jeho miliardami dolárov.

Žalm 49 má dlhý úvod (v. 1-4), čo znamená, že naozaj musíme venovať pozornosť tomu, čo chce povedať (alebo zaspievať). Je to žalm nielen pre izraelský ľud, ale pre „všetkých obyvateľov sveta“ (v. 2). A je napísaný nielen pre bohatých, ale aj pre chudobných (pozri v. 3). Poučenie z tohto žalmu je určené všetkým aby sme vedeli, čo bohatstvo nemôže.

Po prvé, bohatstvo nemôže odvrátiť smrť. „Nikto nijakým činom nevykúpi brata, nedá Bohu za neho smierneho (Lebo by predrahé bolo výkupné ich duše, a nechal by to na veky!), aby žil ďalej na večnosť a nevidel porušenia!“ (v. 8-10). Žalmista tým chce povedať, že nikto nemôže vykúpiť seba, ani nikoho iného zo smrti. Ale práve to, čo bohatí nemôžu urobiť (vykúpiť), robí Boh pre Svoj ľud. „Ale Bôh vykúpi moju dušu z ruky pekla, lebo si ma vezme“ (v. 16). Žalmista nám nehovorí, ako môže vykúpiť, ale križ a prázdny hrob áno.

Bohatstvo nemôže ani zapísať mená tam, kde je to najdôležitejšie. „Nazývajú zeme po svojich menách“ (v. 12). Skazení boháči môžu mať svoje mená napísané na pomníkoch, pamätníkoch a múzeách. Ale ako často ste sa pozerali na pomník bez toho, aby ste vôbec tušili, kto bol ten človek? Naproti tomu meno veriaceho je zapísané v nebi a nikdy nebude zabudnuté (Luk. 10:20).

Tak je zrejmé, že tu na zemi

bohatstvo môže kúpiť len majetky. A niektorí zámožní jednotlivci tu majú veľa majetkov. Ale nespravodliví „budú složení v hrobe; smrť ich spasie,“ (v. 15). Naopak, spravodliví majú domov mimo tohto života. Žalmista nám hovorí, že Boh, ktorý prebýva v nebi, „si ma vezme“ (v. 16). Máme nebeský domov, ktorý nám bol vykúpený krvou Božieho Syna. Bezbožní nasledujú svojho pastiera (smrť, v. 15) do hrobu. Spravodliví budú bývať so svojim pastierom „v dome Hospodinovom naveky“ (Žalm 23:1-6).

**BOHATSTVO SA NEDÁ PRENIESŤ
AŽ ZA HROB. MILIARDÁR, AKO
AJ ŽOBRÁK, ODCHÁDZAJÚ
DO VEČNOSTI S ROVNAKÝM
MNOŽSTVOM PEŇAZÍ – S NIČÍM.**

Jedno z väčších ponaučení zo žalmu pre nás je, že bohatstvo sa nedá preniest až za hrob. Miliardár, ako aj žobrák, odchádzajú do večnosti s rovnakým množstvom peňazí – s ničím. „Lebo pri svojej smrti nevezme ničoho z toho“ (v. 18). A predsa veriaci, hoci zanecháva všetko pozemské bohatstvo za sebou, môže si niečo poslať dopredu. Náš Spasiteľ nám povedal, že svoje bohatstvo môžeme použiť tak, aby sme si zabezpečili poklad v nebi (Mat. 6:19-21; Mar. 10:21). Toto je skutočne odpoveď na to, ako sa vyhnúť buď dôverovaniu, alebo chvastaniu sa bohatstvom a ako sa vyhnúť hromadeniu majetku, za ktorý si nemôžeme kúpiť nič také, na čom skutočne záleží.

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[10]

Jej zachovanie (1)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

Pastoračné (pastierske) listy sú plné pravdy Božieho zjavenia, hovoria o Bohu, ktorý je zdrojom pravdy, ktorý prehovoril do ľudských dejín a zjavil Seba a Svoju vôľu. Všimli sme si aj jasnosť, s akou varujú pred mnohostranným útokom na zjavenú Pravdu. A videli sme, že existuje subjekt, ktorý Boh špeciálne určil, aby bol „stĺp a pevná postać pravdy“, aby zjavoval a bránil Božie zjavenie. V liste Timoteovi 3:15 ho Pavel opisuje ako „dom Boží, ktorým je cirkev živého Boha“. Miestne zhromaždenie nie je obyčajný, útulný, ľudský náboženský klub. Nie je ani len prostriedkom evanjelizačného šírenia. V Božích zámeroch je to stĺp a pevná postać pravdy, ktoré ju chránia, rovnako ako ju zobrazujú.

Je zrejmé, že táto úloha je mimoriadne dôležitá, a preto sa môžeme oprávnene pýtať, ako môže zhromaždenie plniť svoju zodpovednosť. Veď na obranu evanjelia nemôže postaviť žiadnu armádu. Nemá biblický mandát zakladať alebo financovať semináre či biblické školy. Nie je marketingovou

organizáciou, ani nátlakovou skupinou. Nezapája sa do politického lobovania, ani tvorby politiky. Skrátka, zdá sa, že nemá k dispozícii žiadne z tých prostriedkov, ktoré by sme mohli považovať za najužitočnejšie pre zachovanie a prezentáciu pravdy. Napriek tomu je to jej úlohou. Našťastie tieto listy okrem toho, že zdôrazňujú zodpovednosť zhromaždenia vo vzťahu k pravde, tiež podrobne opisujú, ako by sa od zhromaždenia mohlo očakávať, že bude túto zodpovednosť plniť.

Pastierske listy jasne ukazujú, že zhromaždenie je miestom, kde sa má vyučovať pravda. Obsahujú jasné pokyny pre tých, ktorí majú osobitnú zodpovednosť za toto vyučovanie – pre starších a diakonov. Všimnite si uvedené pokyny o tom, kto má vyučovať. Mali by sme si tiež všimnúť, že sú uvedené pokyny o tom, kto by na zhromaždeniach nemal vyučovať. „Žena nech sa v tichosti učí s celou poddanosťou. A žene nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho.“ (1. Tim. 2:11-12) Verejné vyučovanie nie je povinnosťou

sestier. Musíme to však vyvážiť tým, že si všimneme dôležitosť, ktorá sa prikladá vyučovaniu sestier v domácej sfére. V 2. liste Timoteovi Pavel pripomína Timoteovi jeho babičku a matku. Timotea táto výchova navždy vyformovala. Lekcie, ktoré tieto zbožné sestry vyučovali a modlitby, ktoré sa za neho modlili, zohrali nevyčísliteľnú úlohu v tom, že Timotea uspôsobili na službu Bohu. Výučba detí v domácnosti je jednoznačne sférou, kde je vyučovanie sestier nielen dovolené, ale kde je životne dôležité.

V liste Títovi Pavel určuje ďalšiu oblasť, v ktorej majú sestry vyučovať. „Staršie ženy tak podobne, ... aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti“ (Títovi 2:3-4). Tieto staršie sestry nemajú byť len „učiteľkami dobrých vecí“. Majú byť „dobrými učiteľkami“ a to tak v tom, čo učia, ako aj v spôsobe, akým to učia. Toto vyučovanie má byť jasné a dôrazné, pretože slovo použité vo verši 4 – učiť rozumu – (sōphronizō) má význam „upozorňovať na zmysel“ a je to jediná príležitosť, pri ktorej Pavel používa toto slovo. To, čo tento verš predpokladá, je morálne poučenie mladších sestier staršími sestrami. V tomto kontexte môžu tieto sestry s naliehavosťou, bezprostrednosťou a aktuálnosťou podať poučenie, ktoré by brat nemohol podať verejným spôsobom, a hoci neučia v zhromaždení, zohrávajú dôležitú úlohu pri tom, aby sa zhromaždenie stalo stĺpom – pilierom a pevnou postatou pravdy.

Tieto listy teda obsahujú dôležité pravdy o tom, kto má verejne vyučovať

a kto nie. Veľa nám hovoria aj o tom, ako majú tí, ktorí učia, vyučovať. Tak napríklad Pavel poučuje Timotea, že dôležitosť jeho úlohy učiteľa nesmie vyústiť do arogantného alebo panovačného prístupu ani k svätému, ani k hriešnikovi. Timoteovou prioritou pri vyučovaní malo byť skôr vždy dobro tých, ktorých vyučuje: „A sluha Pánov sa nemá vadiť, ale má byť prívetivý ku všetkým, schopný učiť a znieť i zlé, ktorý v krotkej tichosti karhá tých, ktorý sa protivia“ (2. Tim. 2:24-25).

Vyučovanie musí byť citlivé aj voči kultúre a pôvodu vyučovaných. V Títovi 1:12-13 Pavel varuje Títa, že „Ktosi z nich, ich vlastný prorok, povedal: Kréťania boli a sú vždycky lhári, zlé zvieratá, lenivé bruchá. To svedectvo je pravdivé. A pre tú príčinu ich prísne tresci, aby boli zdraví vo viere“. Diskusia o tom, či Pavel hovorí o spasených alebo nespasených Kréťanoch, sa skôr míňa podstate úryvku. Pavel cituje veľmi široké vyjadrenie o tom, akí sú Kréťania. A keďže krétska kultúra produkuje takýchto ľudí, Títus musí byť pripravený ich vhodným spôsobom vyučovať. Poučenie je stále aktuálne. Rôzne kultúry produkujú rôzne druhy vlastností, a hoci nikdy nesmieme meniť poslanstvo, musíme vo vyučovaní

HOCI NIKDY NESMIEME
MENIŤ POSOLSTVO, MUSÍME
VO VYUČOVANÍ PAMÄTAŤ NA
PRIRODZENÝ CHARAKTER
SPOLOČNOSTI NAŠICH
POSLUCHÁČOV.

pamätať na prirodzený charakter spoločnosti našich poslucháčov.

Pastierske listy nám teda hovoria, kto má verejne vyučovať (a kto nie) a ako máme vyučovať. Taktiež nám hovoria, kde alebo v akom prostredí máme vyučovať. Najjasnejšie to vyplýva z 2. Tim. 2:2: „A to, čo si počul odo mňa (pred) skrze mnohých svedkov, zver to verným ľuďom, ktorí budú schopní aj iných učiť“. Rozhodujúce sú tu slová: „mnohých svedkov“. Pavlovo učenie Timotea bolo verejné, a preto sa Timoteus nemohol od tohto učenia odchyliť. Ak by ho nejakým spôsobom prekrútil, bolo by tu mnoho bratov, ktorí by mohli vystúpiť a povedať: „To Pavel nepovedal“. Pavlova múdrosť je v tomto patentovaná a to, čo bolo múdre pre Pavla, je múdre aj dnes. Nemôžeme si dostatočne oceniť a vážiť verejné vyučovacie stretnutia zhromaždenia a mali by sme byť prítomní pri takomto vyučovaní. To však neznamená, že by veriaci vo svojich domovoch nemali napodobňovať príklad zbožného zvyšku v Malachiášových časoch, keď „... sa shovárali medzi sebou tí, ktorí sa báli Hospodina, druh s druhom“ (Mal. 3:16). Je to skutočne smutná známka nášho kresťanstva, ak diskusia pri našom večernom stole nestúpa vyššie ako diskusia našich nespasených priateľov a susedov. Neznamená to ani to, že si nevšimame láskavý prístup, ktorý Akvila a Priscilla zaujali k Apollovi, keď ho privítali vo svojom dome a „dôkladnejšie mu vyložili cestu Božiu“ (Skut. 18:26). Tieto a im podobné pasáže však v žiadnom prípade

nepopierajú hodnotu Pavlovho príkladu v tomto úryvku. Vzor Nového Zákona je, že zhromaždenie sa má „schádzať“ a „zhromažďovať“ na modlitbu, kázanie, na pamiatku Pána Ježiša a ukladanie disciplíny zhromaždenia (Mat. 18:20; Skut. 14:27; 20:7-8; 1. Kor. 5:4; 11:17-18, 20, 30; 14:23, 26). Tento biblický vzor opúšťame na vlastné riziko.

Zhromaždenie je teda „stĺpom a pevnou postavou pravdy“, pretože je miestom, kde sa učí pravda. Nemôžeme sa však pri tom zastaviť, pretože pastierske listy nám zakazujú oddeliť vyučovanie a praktizovanie pravdy. Nie je náhodné ani vedľajšie, že „zbožnosť“ a „dobré skutky“ sú opakujúcimi sa témami v týchto listoch. Tak napríklad v 1. Tim. 2. kapitole, kde sa jednoznačne zakazuje verejné vyučovanie žien, sa zdôrazňuje význam správania sestier: „Tak iste aj ženy, v rúchu zdobnom a slušnom, ozdobovať sa so stydlivosťou a rozumnosťou, nie zápletami a zlatom alebo perlami alebo drahým rúchom, ale to, čo sluší ženám, ktoré priznávajú sa k Bohu sľubujú bohabojnosť, dobrými skutkami“ (v. 9-10). Toto správanie je pre zhromaždenie rovnako zásadné a potrebné, ako verejná modlitba bratov, pretože obe sú spojené slovami „tak podobne“ vo verši 9.

Aj v liste Títovi sa zdôrazňuje dôležitosť praxe, a nielen učenia pravdy, a to vo vzťahu k dvom vrstvám ľudí, ktorí boli v rímskej spoločnosti málo vážení. Keď Pavel píše o mladých sestrách, nalieha, „aby boli rozumné, cudné, opatrujúce domácnosť, dobré, podriaďujúce sa vlastným mužom, aby sa nerúhali slovu

V TOMTO VERŠI JE NA MYSLI
ASPEKT OCHRANNÉHO MÚRU
ZHROMAŽDENIA.

Božiemu“ (Tít. 2:5). V tomto verši je na mysli aspekt ochranného múru zhromaždenia. Zbožné správanie mladých sestier zohráva obrannú úlohu a zastavuje rúhanie nepriateľov pravdy skôr, ako vôbec môže vyjsť z ich úst. Naproti tomu poslušnosť a spoľahlivosť otrokov má funkciu stĺpu: „Sluhovia vlastným pánom sa podriaďovať a ľúbiť sa im vo všetkom; nech neodhovárajú, neokrádať, ale preukazovať celú dobrú vernosť, aby vo všetkom zdobili učenie nášho

Spasiteľa Boha“ (Tít. 2:9-10). Otroci na najnižšom stupni spoločenského rebríčka, s najmenšími možnosťami a najväčšími obmedzeniami, mohli žiť svoj život, praktizovať pravdu tak, aby zdobili (zdobili alebo „prinášali česť“) „učenie Boha, nášho Spasiteľa, vo všetkom“.

Keď sa vzácny artefakt vystavuje v múzeu alebo galérii, jeho umiestnenie sa plánuje s dôkladnou starostlivosťou, aby sa zdôraznila vnútorná krása predmetu bez toho, aby to diváka akokoľvek rozptyľovalo alebo rušilo. Naše správanie v domácnosti, na pracovisku a v spoločnosti by malo byť také, aby sme prispievali k úlohe zhromaždenia ako piliera a základu pravdy, a nie ju narúšali.

POŽEHNANÝ

[10] Požehnanie stvorenia

Marvin Derksen

Predohra chvály

Stvorenie je už dlho „v očakávaní“. Bola chvíľa, keď mocný Stvoriteľ stvoril vesmír s krásou, poriadkom a majestátnosťou a všetko, čo stvoril, bolo „veľmi dobré“. Bola to príležitosť, keď zaznela prvá pieseň, keď „spolu plesali hviezdy rána, a keď jasali všetci synovia Boží“ (Jób 38:7). Ale keď prišiel hriech, nastala tragédia a postihla celé Božie stvorenie. Od tejto

udalosti s ďalekosiahlym dosahom stvorenie „stoná“ a spieva v molovej tónine. To však nie je definitívny koniec príbehu, ako to jasne ukazuje Zjavenie Jána 5.

Zjavenie Jána 4 pre nás otvára tretiu a hlavnú časť knihy. Námet Zjavenia podáva sám Kristus, keď hovorí Jánovi, aby napísal „čo si videl a čo je a čo sa má diať po tomto“ (1:19). Ján už dostal slávne videnie

samotného Krista ako Alfy a Omegy a toho, ktorého „oči boli ako plameň ohňa a jeho nohy boli podobné mosadzi“ (1:14,15). Kapitoly 2 – 3 rozvíjajú „veci, ktoré sú“ – vek Cirkvi, ako je zobrazený v siedmich zboroch Ázie. Táto časť proroctva sa skončila a Ján bol pozvaný, aby vstúpil do neba a stal sa priamym svedkom jednej z najúžasnejších a najpôsobivejších udalostí v celých dejinách stvorenia.

Trón a osoba sediaca na tróne

Jánovu pozornosť okamžite upúta trón a Ten, kto na ňom sedí. Trón zaberá nebeskú scénu a je znakom a symbolom Božej univerzálnej vlády a autority. Vyznačuje sa stabilitou, pretože bol „postavený [alebo stál] na nebi“ (4:2); v protiklade k chaosu a neistote na zemi je tento trón dôkazom, že „prevzal kráľovstvo Pán, náš Bôh, ten Všemohúci“ (19:6). Ján vidí nielen trón, ale aj Toho, kto na tróne sedí, ktorý nie je pomenovaný, ale ktorý je zjavne sám Boh. Okolo trónu je dvadsaťštyri „trónov“ a na týchto trónoch je dvadsaťštyri starších, „oblečených v bielych rúchach, a na svojich hlavách mali zlaté koruny“ (4:4). Týchto dvadsaťštyri starších predstavuje nespočetný zástup vykúpených svätých, ktorí boli vzkriesení a vytrhnutí do samotnej prítomnosti neba. Ich biele rúcha vyjadrujú ich čistotu a kňazský charakter, kým zlaté koruny opisujú ich duchovnú dôstojnosť.

Scéna trónu zahŕňa aj „štyri živé bytosti, plné očí spredu i zozadu“ (4:6). Tieto živé bytosti predstavujú plnú súdnu Božiu autoritu, keď nám pripomínajú Božiu moc

a majestátnosť (lev), trpezlivosť (teľa alebo vôl), inteligenciu (človek) a zrak a rozhodnosť v konaní (orol). Ale skôr, než sa začne súd, celé nebo prepukne v uctievanie a chválu veľkosti a majestátu Toho, ktorý sedí na tróne. Živé bytosti hlásajú Jeho absolútnu svätosť a vzdávajú slávu Bohu vekov. Spolu s tým dvadsaťštyri starších padá pred trónom a „kľania

ICH KORUNY SÚ HODENÉ PRED
TRÓN AKO AKT UCTIEVANIA
SAMOTNÉHO MOCNÉHO
STVORITEĽA.

sa živému na veky vekov“. Ich koruny sú hodené pred trón ako akt uctievania samotného mocného Stvoriteľa. Témou ich uctievania je Boh Stvoriteľ s uznaním, že Boh sám riadi vesmír, a preto je hodný uctievania a chvály. „Nebesia rozprávajú slávu silného Boha“ (Žalm 19:1) a uznanie Stvoriteľa je prvým krokom k dôvere vo Vykupiteľa. To, čo nedokážu neobnovení ľudia, s radosťou uznávajú myriady vykúpených.

Kniha a vyhľadávanie

Ján teraz vidí knihu v pravej ruke tróniaceho a začne plakať, keď sa vo vesmíre nenájde nikto, kto by bol hoden otvoriť knihu a rozlomiť pečate. Kniha alebo „zvitok“ predstavuje Kristov „vlastnícky list“ na všetko, čo mu Otec prisľúbil vďaka dokončeniu na Golgote. „Požiadať odo mňa, a dám ti národy, tvoje dedičstvo, tvoje državie, končiny zeme.“ (Žalm 2:8) Zem patrila Bohu právom stvorenia, ale kvôli ľudskému hriechu a neposlušnosti

sa svet dostal do moci uzurpátora a celé stvorenie bolo poznačené stonaním. Teraz Kristus ako náš príbuzný – vykupiteľ dobrovoľne položil Svoj život a vylial Svoju krv, aby sme mohli byť navrátení Bohu a tešiť sa zo strateného dedičstva. Listinu o vlastníctve alebo závet však môže otvoriť len právoplatný dedič, a tak Ján horko plače, keď sa ukáže, že v celom vesmíre sa nenašiel nikto, kto by bol hoden otvoriť zapečatený zvitok. Dobre si uvedomuje, že ak sa zvitok nepodarí otvoriť a jeho obsah nevykoná, nádej vekov a Božie zámery budú navždy stratené.

Baránok a uctievanie

Všetko sa pre Jána zmení, keď mu jeden zo starcov prikáže: „Neplač! Hľa, zvíťazil lev z pokolenia Júdovho, koreň Dávidov, aby otvoril knihu a zrušil jej sedem pečatí“ (Zjav. 5:5). Zmienka o Levovi z Júdovho pokolenia je súčasťou Jakobových posledných slov (1. Moj. 49:8-10), keď prorocky odovzdal „žezlo Júdovi“ a urobil z neho pokolenie kráľov. Obraz leva je obrazom moci, dôstojnosti a zvrchovanosti, ale keď sa Ján otočil, aby sa pozrel, nevidel leva, ale malého baránka – baránka „ako zabitého“. Dôkaz smrti je zrejmý, ale Baránok stojí v sile vzkriesenia, zaplatil plnú cenu vykúpenia a teraz dá do pohybu to, aby získal späť dedičstvo pre Boha a pre človeka. Kristus je jediný vo vesmíre, kto je toho schopný, a keď vezme knihu, dvadsaťštyri starcov a štyri živé bytosti zhromaždené okolo trónu padnú pred Ním na zem a začnú v uctievaní spievať „novú pieseň“ (5:9). „Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý

a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa a učinil si nás nášmu Bohu kráľmi a kňazmi, a budeme kralovať na zemi“ (5:9-10). Baránok je stredobodom ich uctievania, keď oceňujú veľkosť Jeho obete a zázrak Jeho milosti a Božích zámerov. Keď spievajú, myriady anjelov spievajú a hovoria: „Hoden je Baránok, ten zabitý, vziať moc a bohatstvo a múdrosť a vládu a česť a slávu a dobrorečenie“ (5:12).

„HODEN JE BARÁNOK, TEN
ZABITÝ, VZIAŤ MOC A BOHATSTVO
A MÚDROŠŤ A VLÁDU A ČEŠŤ A
SLÁVU A DOBROREČENIE.“

Pridajú sa však aj ďalšie hlasy, pretože „každé stvorenie“ z celého vesmíru nakoniec vyjadrí chválu a česť. Celé stvorenie, ktoré tak dlho „vzdychalo“, bude nakoniec vykúpené a obnovené a navráti požehnanie Pôvodcovi všetkého požehnania. Každé stvorenie sa pripojí k tomuto všeobecnému chóru Hallelujah!, keď bude očakávať okamih, keď navždy zmizne každá stopa hriechu a Baránok bude všeobecne uznávaný a uctievaný. Aká slávna budúcnosť čaká každého veriaceho, ako aj celý tento vesmír, keď bude večne kralovať!

„Ježiš bude kralovať tam, kde slnko
Svoje postupné cesty beží,
Jeho kráľovstvo sa rozprestiera od
brehu k brehu,
kým mesiac neprestane pribúdať a
ubúdať.“

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[14] Večný stav

Stephen Baker

ÚVOD

Väčšina rozprávok sa končí slovami „a žili šťastne až do smrti“. Mnohí ľudia snívajú o lepších časoch, neuskutočniteľných a rajských podmienkach. Realista na to reaguje slovami: „to sa nikdy nestane“, bezcitník zhodnotí: „je to len nesplniteľný sen“ a idealista sa zamyslí: „je to pekná predstava, ale nie je pravdivá, vychutnajme si ju aspoň sami v sebe“. Niektorí ľudia veria, že Biblia je len rozprávka a že podporuje

Tento dokument je o realite toho, čo Boh zjavil vo Svojom slove o podmienkach, ktoré budú existovať, keď sa skončia všetky dejiny Zeme. Pre účely tohto článku ho nazývame „večný stav“. Je to preto, lebo opisujeme podmienky, ktoré budú v tomto štádiu pevné a nemenné. Vo svätých písnoch je pre nás budúcnosť opísaná tak podrobne, že

NIEKTORÍ ĽUDIA VERIA, ŽE BIBLIA JE LEN ROZPRÁVKA A ŽE PODPORUJE NÁZOR, ŽE KAŽDÝ SA NAKONIEC DOSTANE DO NEBA. BUDÚCNOSŤ VŠAK NIE JE PRE KAŽDÉHO PEKNÁ.

názor, že každý sa nakoniec dostane do neba. Budúcnosť však nie je pre každého pekná, ako zistíme, skúmajúc túto tému.

MÔŽEME SI BYŤ ISTÍ, ŽE VŠETCI ĽUDIA SA „DOČKAJÚ ĎALŠIEHO DŇA“ NA VEĽMI KONKRÉTNYCH MIESTACH.

hoci nevieme všetko o tom, ako bude vyzerat život mimo nášho súčasného sveta, môžeme si byť istí, že všetci ľudia sa „dočkajú ďalšieho dňa“ v stálych podmienkach a na veľmi konkrétnych miestach. Musíme si však dávať pozor, aby sme si nedomýšľali nad to, čo je napísané, ani neignorovali to, čo je napísané.

Keď Boh stvoril Adama, čítame, že „vdýchol do jeho nozdier dych života, a človek sa stal živou dušou“ (1. Moj. 2:7). Tento a mnohé ďalšie verše veľmi jasne ukazujú, že ani my nie sme výlučne fyzické bytosti. Štúdium témy duše je veľmi zaujímavé a existuje dostatok veršov z Písma, ktoré tohto pisateľa presvedčia, že duša je nielen nehmotná, ale že je aj večná. Napríklad v Žalme 16, verš 10 sa naznačuje možnosť, že duša je v pekle, na rozdiel od tela, ktoré ide

ŽALM 16 SA VZŤAHUJE NA PÁNA JEŽIŠA, ŽE JEHO DUŠA NIELENŽE NEBUDE OPUSTENÁ V PEKLE, ALE ŽE JEHO TELO SA POČAS POBYTU V HROBE NEROZPADNE.

do hrobu. Teraz už vieme, že tento Žalm sa vzťahuje na Pána Ježiša (Skut. 13:35) a je to predpovedanie, že Jeho duša nielenže nebude opustená v pekle, ale že Jeho telo sa počas pobytu v hrobe nerozpadne.

VEČNÝ STAV PRE NEVERIACEHO

Na začiatku sa chcem zamerať na slová Pána Ježiša z 25. kapitoly Matúšovho evanjelia. Dej sa odohráva v čase, keď sa Pán Ježiš vráti na zem po období veľkého súženia a tesne predtým, ako na zemi založí svoje tisícročné kráľovstvo (Zjav. 20:1-6). Keď národy zeme stoja pred Synom človeka, v. 31, 32, alebo Kráľom, ako ho opisuje verš 34, vidia ho sedieť na tróne a rozdeľovať ľudí na dve skupiny – ovce a kozly.

Kozly sú naľavo, ovce napravo. Ovce sú spravodliví, v. 37, tí, ktorí spoznali Mesiáša a prejavili dobrotu jeho ľudu.

Kozly sú neveriaci, ktorí zostanú nažive, keď Pán príde v „moci a veľkej sláve“ (Luk. 21:27). Ovce vojdú do kráľovstva, ale kozly sú poslaní do „večného ohňa“ (v. 41), opísaného aj ako „večný trest“ (v. 46). So smútkom zisťujeme, že večná budúcnosť neveriacich je veľmi pochmúrna. Budú na mieste nekonečného trestu. „Večný stav“ pre neveriaceho bude nekonečnou stratou blaženstva v prítomnosti Božej (2. Tes. 1:9) a nekonečného zármutku, viny a múk (Mar. 9:44), existujúci na tom istom mieste ako všetci tí, ktorí sa postavili proti Bohu a jeho Synovi (Zjav. 20:10-15). Vo svetle tejto pravdy by sme mali s neuveriteľnou naliehavosťou prinášať posolstvo evanjelia.

MALI BY SME S NEUVERITEĽNOU NALIEHAVOSŤOU PRINÁŠAŤ POSOLSTVO EVANJELIA.

VEČNÝ STAV PRE VERIACEHO

Chcem sa zamerať na dva aspekty večného stavu veriaceho – podmienky a miesto. Písmo jasne hovorí, že výsadou všetkých, ktorí boli zmierení s Bohom, bude tešiť sa v Jeho prítomnosti a blažených podmienkach, ktoré sú v Božej prítomnosti prirodzené. V záhrade Éden, v 2. a 3. kapitole 1. knihy Mojžišovej, bolo všetko v poriadku, kým nevstúpil hriech. Na tomto mieste zisťujeme, že

vzbura proti Bohu a Jeho prikázaniam zmenila podmienky, aj miesto, v ktorom žili prvý muž a žena. Najprv je zmena podmienok stanovená Bohom – bude veľká bolesť a smútok (1. Moj. 3:16), zem bude prekliata (v. 17), práca bude ťažká a vyčerpávajúca (v. 19) a smrť bude koncom života na zemi (v. 19). Hneď po tomto zničujúcom opise podmienok prichádza posledný úder – Adam a Eva boli vyhnaní z Božej prítomnosti (v. 23, 24). Aká kríza! Premiestnení do tmy a vylúčení z Božej prítomnosti a od stromu života (v. 24). Boh sa nezmenil, podmienky v Jeho prítomnosti sa nezmenili, ale ľudia sú teraz duchovne mŕtvi, žijú pod kliatbou a ďaleko od Božej prítomnosti.

“

V STAROM ZÁKONE BOH
VYTVÁRA PODMIENKY, ABY SA K
NEMU ĽUDIA MOHLI PRIBLIŽIŤ.

Keď potom putujeme Starým zákonom, objavujeme, že Boh vytvára podmienky, aby sa k Nemu ľudia mohli priblížiť. V obetiach patriarchov, v obetiach izraelských kňazov, v stavbe stánku alebo chrámu začíname vidieť záblesky Božej prítomnosti, Jeho svätosti, slávy, vône pobytu v Jeho prítomnosti a radosti zo života s Bohom. Žalmy sú bohatým zdrojom, pokiaľ ide o opis a ocenenie Božej prítomnosti. Vráťte sa so mnou k Žalmu 16 a prečítajte si verš 11. „Dáš mi znat' cestu života. Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou, rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť“.

Kľúčové slová sú život, prítomnosť (vzťah s Bohom), plnosť radosti a potešenie naveky. To sú podmienky, ktoré budú existovať vo „večnom stave“. Pozrite sa na 21. kapitolu Zjavenia. Skúste na chvíľu vypustiť „kde“ (miesto). Opäť vidíme vzťah s Bohom (v. 3), radosť, život, žiadny smútok, žiadny plač, žiadna bolesť (v. 3, 4). V dôsledku diela kríža Boh v ten budúci deň obnoví všetko, čo bolo stratené v záhrade Éden.

Ale čo to „kde“, to miesto? Kde budeme žiť, aby sme sa mohli tešiť z týchto podmienok? Môj východiskový bod, ku ktorému sa vraciam, keď sa snažím pochopiť niektoré diskusie, ktoré sa vedú o tomto mieste, je tento – budeme „s Kristom; čo je oveľa lepšie“ (Fil. 1:23). Podmienky sa zmenia hneď, ako budeme vo fyzickej prítomnosti Krista. Dnes je však veriaci, ktorý zomiera, „neprítomný v tele“ a „prítomný u Pána“ (2. Kor. 5:8). Keď sa však Pán Ježiš vráti pre Svoju cirkev, dostaneme oslávené telá a budeme sa tešiť z Jeho prítomnosti aj vo fyzickom zmysle. Našu polohu v tejto fáze opisuje Pán Ježiš v 14. kapitole Jánovho evanjelia ako „dom môjho Otca“. Ja to považujem za nestvorenú Božiu prítomnosť. Keď sa Pán Ježiš vráti, aby nastolil Svoje tisícročné kráľovstvo, Cirkev bude s Ním (2. Tes. 1:7-10), zostúpi z neba na zem (Mat. 24:30; Mar. 14:62).

KEĎ SA PÁN JEŽIŠ VRÁTI, ABY
NASTOLIL SVOJE TISÍCROČNÉ
KRÁĽOVSTVO, CIRKEV BUDE S
NÍM, ZOSTÚPI Z NEBA NA ZEM.

“

**TISÍCROČNÁ KRISTOVA VLÁDA
BUDE PREBIEHAŤ NA OBNOVENEJ
(NOVEJ) ZEMI.**

Tisícročná Kristova vláda bude prebiehať na obnovenej (novej) zemi (Iza. 65:17-25; 66), ktorej charakteristiky sú veľmi podobné novému nebu a zemi „večného stavu“ (2. Pet. 3:13). Peter píše o „novom nebi a novej zemi, v ktorých prebýva spravodlivosť“. Jeho opis nasleduje po ďalšom zaujímavom výroku v 12. verši: „ktorí očakávate a náhlite príchod Božieho dňa, pre ktorý nebesia horiac rozplynú sa, a živly, rozpálené ohňom,

**STARÝ VESMÍR BUDE
ROZPUSTENÝ ALEBO ZNIČENÝ
OHŇOM, ABY SA MOHOL ZAČAŤ
„BOŽÍ DEŇ“.**

potečú!“ Najmenej tri preklady používajú slovo „v ktorom“ buď ako „kvôli ktorému“, alebo „z dôvodu ktorého“. Verš hovorí, že starý vesmír bude rozpustený alebo zničený ohňom, aby sa mohol začať „Boží deň“. Starý svet a všetka nespravodlivosť, ktorá ho charakterizovala, navždy zmiznú. Výraz „deň Boží“ je opisom éry, ktorá sa začne, keď Pán Ježiš Kristus všetko uvedie pod kontrolu Boha Otca (1. Kor. 15:24,28). Je to „večný stav“, keď bude normou spravodlivosť, Boh bude na Svojom tróne a všetka „vláda, všetka moc a sila“ bude podriadená Otcovi.

Na záver sa zamyslime nad tým, kde budeme my, Cirkev. V celom rozsahu Písma bol Izrael vždy pozemským ľuďom. Boli povolani z Egypta (Hoz. 11:1) a dostali krajinu, ktorú v priebehu svojich dejín z času na čas čiastočne obsadzovali. Cirkev však napriek tomu, že začala na zemi, bola povolaná k duchovným požehnaniam v nebeských oblastiach (Efež. 1:3), povzbudzovaná k tomu, aby upierala svoju myseľ k veciam hore (Kol. 3:1,2). V liste Židom v 12. kapitole, veršoch 22 a 23, je opísaná ako prichádzajúca „... k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu a k myriadám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k zboru prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebesiach, a k Bohu sudcovi všetkých a k duchom spravodlivých zdokonalených“. Ak vezmeme do úvahy toto a učenie Zjavenia Jána z 21. a 22. kapitoly, zdá sa, že existuje mesto (Zjav. 21:2,9,10), ktoré je cirkvou, Kristovou nevestou (Efež. 5:23-33; 2. Kor. 11:2), a mesto, ktoré Cirkev obýva (Zjav. 21:10-27). Je dosť ťažké ich rozlíšiť, keďže vieme, že v meste prebýva „Pán Boh všemohúci a Baránok“ a „Baránok je jeho svetlom“. Pán Ježiš Kristus je teda medzi Svojím ľuďom. Vieme tiež, že sú národy (v. 24), ktoré prichádzajú do tohto mesta, ktoré je zavesené nad novou zemou (v. 1,2,10). Uvádza sa, že do mesta nemôže vstúpiť nič, čo ho poškvŕňuje (v. 27), a zlorečenstvo už neexistuje (22:3). Toto je miesto pre veriaceho človeka vo „večnom stave“. Akú budúcnosť máme v Kristovi? Nečudo, že v záverečnej kapitole Svätého písma počujeme slová: „Áno, príd', Pane Ježišu!“ (v. 20).

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Nadchnutie (6)

Clive Barber

Dostatočne účinná Božia inšpirácia

„Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vyučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený.“ (2. Tim. 3:16-17)

Keď ďalej uvažujeme o zázraku Božej inšpirácie, je úplne jasné, že úplné zjavenie Božieho slova, ktoré je pre nás zhromaždené vo Svätom písme, je nielen neomylné a autoritatívne, ale aj úplne dostatočné a primerané pre celý život kresťana. Keď Boh hovorí, robí to dokonale ako Trojjediný Boh – Otec, Syn a Duch Svätý; spolu-rovný, spolu-večný a nestvorený. Boh je sám v Sebe úplný, a preto všetko, na čo priloží Svoju ruku, sa uskutočňuje v dokonalosti.

V úvodnom verši Písma je táto pravda vyjadrená použitím božského titulu „Elohim“, ktorý v sebe nesie podstatné meno v množnom čísle a sloveso v jednotnom čísle, čo nám umožňuje pochopiť, že pri stvorení vesmíru existovala pluralita Božích osôb, úplne jedinečných vo svojom

konaní. V 1. Moj. 1:26 si čítame: „A Bôh riekol: Učiniť človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby“ (kurzíva svoj). Keďže Boh je Trojica, atribúty ako láska, múdrosť, jednota, harmónia atď. existovali v Božstve večne. Vezmite si falošných bohov akéhokoľvek ľudského náboženstva a všimnite si, že to, čo majú spoločné je, že zostávajú osamotení. Takýto boh je preto absolútne nedostatočný na to, aby vedel čokoľvek o večnej existencii lásky alebo, tým menej, aby bol schopný poskytnúť ľudstvu úplnú spásu. Som vďačný, že v súvislosti s našou spásou si Boh nevzal nevinnú tretiu osobu, ktorá by bola súdená za náš hriech, ako by to musel urobiť falošný boh. Nie! Úctivo povedané, Boh sa osobne zapojil do práce a všemocnou rukou a za nekonečnú cenu Sám prevzal zodpovednosť za riešenie nášho hriechu. Iba o trojjedinom Bohu mohlo byť zaznamenané: „Kristus, ... ktorý skrze večného Ducha obetoval sám seba bezvadného Bohu“ (Žid. 9:14). Takáto je nám v celej Biblii dostatočne sprostredkovaná nekonečná dokonalosť.

Výnimočnosť božskej inšpirácie

Ľudia každej doby túžili po niečom viac než po jednoduchosti a dostatočnosti Božieho slova. S Bibliou v ruke sa vrátíme do rajskej záhrady a všimneme si, ako had pokúša Evu, aby pochybovala o Božom slove. V 16. kapitole Lukášovho evanjelia sa bohatý muž v pekle domnieval, že ak by existoval nejaký vonkajší „dôkaz“, prinútilo by to jeho bratov uveriť. Odpoveď prišla jasná a zrozumiteľná: „Majú Mojžiša a prorokov, nech tých počúvajú!“ (v. 29). Áno, v každom období nepriateľ zasieval pochybnosti o jednoduchom a nekomplikovanom spoliehaní sa na to, čo Boh povedal.

Nemali by sme sa čudovať, že nás Pán čelil farizejom, ktorí sa pokúšali o to isté a slovo obyčajných ľudí pokladali za rovnocenné s Písmom. Aj ja som pochádzal zo systému, kde boli náboženské tradície vytvorené človekom nastavené tak, aby sa bez váhania dodržiavali, a boli hlásané s takou autoritou, že by si človek myslel, že ich prikázal sám Boh. Milovaní svätí, musíme byť varovaní, aby sme nespádli do rovnakej pasce. Dávajme si veľký pozor, aby sme sa nikdy neprevinili tým, že povýšime ľudské tradície a postavíme ich vedľa Písma. Veríme, že Božie slovo je samo o sebe dostatočné na to, aby riadilo každú oblasť nášho osobného a zborového života, alebo sa pokúšame zavádzať dodatočné mandáty a trváme na tom, že kresťania ich „musia“ praktizovať, aby sa skutočne páčili Pánovi? Počúvajte štipľavé pokarhanie farizejov (ktoré mimochodom Kristus citoval z Písma): „Pokrytci, dobre

prorokoval o vás Izaiáš, keď povedal: Tento ľud sa mi blíži svojimi ústami a rtami ma ctí, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. Lež nadarmo ma ctia učiac učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí“ (Mat. 15:7-9). Odpoveď pre nás? „Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohate vo všetkej múdrosti“ (Kol. 3:16).

Ticho božskej inšpirácie

Keď bola napísaná posledná kniha Biblie (Zjavenie Jána), pero proroka bolo odložené a Boh sa odmlčal, pokiaľ ide o ďalšie zjavenie. Zostávalo už len zoradiť knihy Božej inšpirácie do jedného zväzku, ktorý by bol zviazaný a kompletný ako Svätá Biblia. Koncom štvrtého storočia nášho letopočtu sa to podarilo. Áno, ten istý Boh, ktorý pomenoval a usporiadal trilióny hviezd vo vesmíre, dokázal zostaviť 66 kníh do jedného dokonalého diela. Keď máme v rukách dokončený kánon, pri prijímaní Božieho slova nepotrebujeme na overenie žiadne vonkajšie dôkazy. Aj keď veda alebo archeologické vykopávky, ktoré poukazujú na to, čo je napísané v Biblii, môžu byť vzrušujúce, musíme mať jasno: na potvrdenie Božieho slova ich nepotrebujeme; inak sa jednoduchá viera stáva nedostatočnou. Či už ide o neznáme Pavlove listy, Barnabášov list, akékoľvek knihy z apokryfov alebo DVD s video dôkazmi o kolesách vozov nájdených v Červenom mori, odmietame akýkoľvek doplnok ako potrebný na to, aby sme mohli dôverovať tomu, čo je napísané. Keď boli objavené zvitky od Mŕtveho mora, obsahovali fragmenty z každej knihy Starého zákona okrem knihy

Ester. Keď ich porovnali s kresťanskou Bibliou, okamžite sa ukázalo, že tieto starobylé kópie Písma jednoducho potvrdzujú to, čo sme už vedeli: Biblia je neomylné, nefalšované a inšpirované slovo živého Boha.

„Sola Scriptura!“ – „Jedine Písmo!“, vyhlásili reformátori, keď boli spochybnení, že kresťanská Biblia je dostatočná. Biblia je odpoveďou na ateizmus, polyteizmus, panteizmus, agnosticizmus, pohanstvo, humanizmus, evolúciu a náboženstvo a Boh ju zachoval ako svedectvo Svojej božskej dokonalosti. Dejiny sú plné ľudí, ktorí sa pokúšali zdiskreditovať a zničiť Pánovo slovo; oni odišli, ale Biblia zostala. Sám Pán vyhlásil, že zostane, aj keď sa nebo a zem pominú.

Božie slovo používa na svoj opis rôzne prirovnania. Je ako kladivo, ktoré dokáže rozbiť skalu na kusy, a ako oheň, ktorý vpaľuje pravdu do našich duší (Jer. 23:29; Luk. 24:32). Je lampou pre moje kroky a svetlom pre moju budúcnosť (Žalm 119:105), zrkadlom, ktoré odhaľuje (Jak. 1:22-25), a semenom, ktoré rozmnožuje (1. Pet. 1:23). Je to pokrm, ktorý udržiava (Mat. 4:4; 1. Pet. 2:2), a voda, ktorá umýva (Efež. 5:26). Božie slovo je živé a účinné, ostrejšie ako akýkoľvek dvojsečný meč, dokáže preniknúť až do hĺbky nášho bytia a je posudzovateľom myšlienok a úmyslov srdca (Žid. 4:12). V súvislosti s Božou inšpiráciou sa správne hovorí, že prostredníctvom hovoreného Slova prišlo k stvoreniu, živého Slova k vteleniu a písaného Slova k zjaveniu. Chváľme Boha za jeho úžasné diela!

Veľké evanjelizačné texty

Rimanom 1:16

Michael Hughes

„Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékovi“ (Rim. 1:16).

Evanjelium... je to Božia moc...

„Moc.“ Čo to znamená v dnešnom svete, pýtal som sa sám seba počas letu nad Spojenými štátmi vo výške 12 800 metrov a rýchlosťou 1000 km za hodinu? Keď som listoval v novinách USA Today, moju pozornosť upútalo nedávne zemetrasenie na západnom pobreží, ktoré zaznamenalo 4,2 stupňa Richterovej stupnice. Spomenul som si, že v 30. rokoch minulého storočia Charles Richter vyvinul stupnicu na meranie sily posunu zemskej kôry. Potom tu bol hurikán v Karibiku – klasifikovaný ako „kategória 2“ – pokus meteorológov klasifikovať silu prírody. Potom sme prešli do finančnej sekcie, kde jedna korporácia kúpila druhú za 3,5 miliardy dolárov a kde bol článok, ktorý vyzdvihoval výkon najnovšieho teraflopového superpočítača. Ešte nie je koniec. Ďalej k titulkom na športovej stránke, kde včera večer hviezdnemu bejzbalovému nadhadzovačovi namerali rýchlosť vyše 160 km za hodinu – to je sila!

Či nie?

Zamysleli ste sa niekedy nad tým, čo hovorí Biblia? Božie slovo nám hovorí,

že existuje „Moc“, ktorá pochádza z neba a je prítomná v našom dnešnom svete. Je to evanjelium – Božia cesta spásy pre človeka. Apoštol Pavel v liste Rimanom 1:16 napísal: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékovi.“

Kristovo evanjelium nie je o sile prírody, o obchodných výkonoch alebo o úspechoch vo svete športu. Je o živote – o večnom živote pre hriešnika! Kristovo evanjelium je Božia moc! Spôsobuje pokánie v duši hriešnika, ktorý zhrešil proti Bohu; odhaľuje pravdu o spasení prostredníctvom diela Pána Ježiša na Golgote a premieňa veriaceho na nové stvorenie – ospravedlneného pred Bohom (Rim. 5:1).

Pavel píše v 1. liste Korintánom 1:18: „Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.“ Je moc evanjelia skutočná? Určite! Pavel bol spasený na Damašskej ceste (Skut. 9); autor – keď počúval hlásanie evanjelia. A čo ty? Si vhodný pre nebo? Čo tvoj hriech a potreba odpustenia hriechov? Môžeš podobne, ako apoštol Pavel dosvedčiť Božiu moc vo svojom živote? Biblia veľmi jasne hovorí, že musí nastať okamih, keď jednotlivec robí pokánie z hriechu a skrze vieru sa opiera o dokonané dielo Krista na kríži. Odpustenie hriechov, večný život, pokoj s Bohom a istota neba sú možné len vďaka Kristovej smrti.

Pilot sa ozval cez interkom a oznámil náš zostup do Filadelfie. Moja cesta sa chýlila ku koncu. Všimol

som si poslednú časť USA Today – s názvom „Život“. Obsahovala správy zo sveta zábavy. Zastavil som sa, rozhladol sa po lietadle a uvažoval, koľko mužov a žien stratilo z dohľadu ten blížiaci sa deň, keď ich smrteľné telá ustúpia smrti a ich duše odídu na večnosť. A čo ty, milý čitateľ? Možno sa tvoja cesta blíži ku koncu a kde tvoja duša stráví večnosť? V nebi – so spasenými, alebo v pekle – s tými, ktorí odmietli evanjelium. Pán Ježiš dal Svoj život ako obeť za hriech, aby moc evanjelia odovzdala večný život duši, ktorá dôveruje Božiemu slovu. Odmietnuť Božie evanjelium znamená ocitnúť sa medzi „tými, čo hynú“, ktorí sú vyhradení na večný súd, keď sa stretnú s Bohom na súde pri Veľkom bielom tróne (Zjav. 20:11-15).

Spása je dostupná už dnes! Deň Božej milosti pokračuje a večný život je ti k dispozícii. Ján vo svojom evanjeliu (Jána 1:12) píše – „Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno“. Duša, ktorá dôveruje Spasiteľovi, sa rodí z Boha; je novým stvorením v Kristovi Ježišovi (2. Kor. 5:17) – je zachránená Božou mocou. Citujem slová starého kazateľa: „Moc evanjelia ma privádza ku krížu a drahocenná Kristova krv očisťuje každý môj hriech!“ Áno, je to pravda! Moc Kristovej krvi zabezpečila hriešnikovi vykúpenie (1. Pet. 1:18-19). Dôveruj Spasiteľovi ešte dnes; spočíň na dokonanom Kristovom diele a budeš môcť povedať: „Nehanbím sa za Kristovo evanjelium, lebo je to moc Božia na spasenie.“

CESTA NA GOLGOTU

[3] Zrada

David Petterson

Naposledy sme si všimli nášho Pána v Getsemane, ale je potrebné vrátiť sa späť k hodinám, ktoré strávil v hornej miestnosti pred odchodom do záhrady.

ZNEPOKOJUJÚCE OZNÁMENIE

Po umytí nôh učeníkom (vrátane Judáša Iškariotského) sa začala veľkonočná večera. Keď im Ježiš povedal, že nie sú všetci čisti (Jána 13:11), pravdepodobne im hlavou vírili zmätočné myšlienky, ale ako pri mnohých jeho predchádzajúcich oznámeniach, nepochopili jeho význam. Dokonca im povedal, že sa má naplniť Písmo (Žalm 41:9), ktoré hovorí: „Ten, ktorý jie môj chlieb, pozdvihol proti mne svoju pätu“ (Jána 13:18). Chvíľu to nechal doznieť; potom, kým jedli, Ježiš vyriekol hotovú bombu, dostatočne jasnú na to, aby ju pochopil každý z nich - „Ameň vám hovorím, že jeden z vás ma zradí.“ (Mat. 26:21).

V Spasiteľovom hlase musela byť badateľná zmena, lebo keď im toto odhalenie prezradil, „... zachvel sa v duchu“ (Jána 13:21). Ale aj učeníci boli znepokojení. Matúš nám hovorí, že „boli veľmi zarmútení“ po tom, ako

im oznámil túto správu. Hneď sa začali ich otázky: „Či som to azda ja, Pane?“ (Mat. 26:22). Aj Judáš sa pýtal, ale oslovoval ho „Majstre“ (alebo „Rabbi“). Pán podal Judášovi namočený chlieb a odpovedal na jeho otázku: „Ty si povedal“ (v. 25). „A omočiac skyvu dal Judášovi Šimona Iškariotského. A hneď po tej skyve vstúpil do neho satan. Vtedy mu riekol Ježiš: Čo robíš, urob rýchle. Ale tomu nikto z spolustolujúcich neporozumel, načo mu to povedal“ (Jána 13:27-28).

NEZNÁME SPRISAHANIE

Iba Ježiš vedel, kto je v skutočnosti Judáš a čo plánoval. Oveľa skôr sa opýtal: „Či som si ja nevyvolil vás dvanástich? A jeden z vás je diabol.“ (Jána 6:70). Ostatní učeníci o Judášovi určite nevedeli. Hoci k jeho oficiálnemu činu zrady ešte nedošlo, jeho sprisahanie bolo v plnom prúde a muži, s ktorými strávil niekoľko posledných rokov, o tom nič nevedeli. Judáš už pred veľkonočnou večerou súhlasil, že Ježiša vydá veľkňazom za dohodnutú cenu, ale čakal na vhodnú príležitosť, aby ho vydal. Keďže Ježiša neustále obklopovali davy ľudí, musel si nájsť príležitosť, keď takéto davy neboli prítomné (Luk. 22:6).

Vedel, kam a kedy má ísť. Od tejto návštevy Jeruzalema bola Ježišova nočná aktivita predvídateľná. Býval v záhrade, ďaleko od zástupov (porov. Luk. 21:37; Mat. 26:30; Jána 18:2). To, čo mu Ježiš povedal, aby urobil rýchlo, sa teraz dalo do pohybu. Bola noc. Judáš opustil stôl a zamieril k veľkňazom.

Kým ho Judáš predával, Ježiš spieval so zvyšnými jedenástimi. Spievaním oslavných žalmov Hallelujah (113-118) sa mal ukončiť ich čas pri stole. Keď súmrak znamenal začiatok nového dňa, náš Pán by spieval: „Toto je deň, ktorý učinil Hospodin; plesajme a radujme sa v ňom!“ (Žalm 118:24). V dejinách už nikdy nebude taký deň, ako bol tento. Dokončili pieseň a vydali sa na cestu do záhrady. Ježiš nechcel zmeniť obvyklé miesto modlitby, aby sa vyhol Judášovi ani úradom, ktoré ho chceli zadržať.

NEPOTREBNÝ BOZK

Keď mal Ježiš za sebou utrpenie v Getsemane, oznámil jedenástim ďalší vývoj: „Vstaňte, podme, hľa, už sa priblížil ten, ktorý ma zradza.“ (Mat. 26:46). Sotva vyslovil tieto slová, zhromaždil sa dav vyzbrojený mečmi a palicami. Judáš viedol authority na miesto, kde vedel, že bude Ježiš. Dôstojníci ho pravdepodobne mohli identifikovať, ale Judáš to uľahčil a nasledoval dohodnutý signál (v. 48): „A priblížil sa k Ježišovi, aby ho bozkal.“ (Luk. 22:47). Predtým v hornej miestnosti to bol Ježiš, ktorý ho po príchode pobozkal; teraz Ježiša bozkáva Judáš.

Bozk sprevádzala predstieraná

náklonnosť spolu s pozdravom: „Zdravím ťa, rabbi! A zbozkával ho“ (Mat. 26:49). Pán sa však nenechal oklamať „vrúcny“ prijatím a odpovedal: „Judášu, či bozkom zradzaš Syna človeka?“ (Luk. 22:48) Hoci odpoveď na Ježišovu otázku bola zrejme, možno by Judáša prebudila k podlosti jeho činu a odhalila jeho vlastnej duši pravú povahu jeho stavu pred Bohom. Ježiš ho však nežiadal, aby sa vzdal svojho plánu. Spasiteľ milostivo nazval Judáša „priateľom“ a poučil ho: „Urob to, na čo si tu“ (Mat. 26:50).

Čoskoro sa ukázalo, že bozk na identifikáciu nebol potrebný. Ježiš vykročil dopredu, aby sa obrátil na svojich budúcich únoscov: „Koho hľadáte? A oni mu odpovedali: Ježiša Nazarejského. Na to im povedal Ježiš: Ja som.“ (Jána 18:4-5). Ochotne odhalil svoju totožnosť a oni mohli pokračovať vo svojom pláne. Judáš si teraz mohol prebrať svoje mince.

NESPOTREBOVANÉ STRIEBRO

Možno sa nikdy nedozvieme, ako zradca Judáš plánoval minúť svoju „odmenu“. Nevieme ani to, ako Judáš pokladník minul to, čo viackrát ukradol z peňaženky Dvanástich (pozri Jána 12:4-6). Čo však vieme, je, že nikdy neutratil 30 strieborných, ktoré dostal za zradu Ježiša. Keď bolo čoraz zrejmejšie, že Ježiš nemieni zraziť svojich únoscov ani privolať nebeské légie, aby ho vyslobodili, Judáš sa vrátil k vrchnosti a mince hodil do chrámu s priznaním, že zradil „nevinnú krv“ (pozri Mat. 27:3-10). Čo však utratil, bola jeho duša, uzavrel strašnú a

smrteľnú dohodu s mocnosťami temnoty a zahodil svoj život spôsobom takmer takým strašným, ako bola jeho zrada Ježiša.

Ale skôr než Judáš opustil záhradu, mal ešte raz možnosť pozorovať úžasnú moc Ježiša Nazaretského, ktorý pomaly, ale poslušne robil ďalší krok, ktorý ho mal doviesť až na Golgotu.

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána

[6] Ja som ten dobrý pastier

Brody Thibodeau

Pastieri by mali byť dobrí. Podľa biblickej definície je pastier ten, kto pasie, zhromažďuje, nosí a vedie ovce (Iza. 40:11) a dobrosrdečnosťou by sa mal vyznačovať každý človek, ktorý je poverený starostlivosťou o iných. Sám Boh je pastierom (1. Moj. 48:15) a v priebehu dejín používal pastierskych vodcov, aby nadviazal a udržoval Svoj vzťah s ľuďmi. V ďalšom článku sa budeme venovať nášmu Dobrému pastierovi vo svetle biblických zlých pastierov, zatiaľ čo v tomto článku porovnáme tento výrok „JA SOM“ s niektorými dobrými Božími pastiermi zo Starej zmluvy. Pritom si všimneme vzor, ktorý je pre naše štúdium mimoriadne dôležitý.

Po vyhnaní Adama a Evy z Édenu pokračoval príbeh ľudských dejín v klesajúcej, hriešnej špirále od Ábelovej vraždy, až po vzburu pri veži v Babylone. Práve tam sa prejavila túžba človeka urobiť si meno a tam prvýkrát vidíme príklad pastierstva, ktorý zvyšuje naše pochopenie právd v Evanjeliu Jána 10. Boh sa pohol, aby vyviedol človeka z tejto modloslužobnej situácie. Abram bol oddelený od toho, čo zneuctovalo Boha a bránilo oddanosti, aby mohol správne uctievať Boha a slúžiť Mu v úzkom spojení s Ním.

Prešli stáročia a prostredie sa presunulo z Úr Chaldejského k národu, ktorý sa rozmnožil v sile a počte, ale ocitol sa v otroctve tyranského vládca v prostredí bezbožnej kultúry. Je pozoruhodné, že Boh videl utrpenie Svojho ľudu v Egypte, počul jeho volanie a poznal jeho bolesti. V tejto chvíli Boh splnil Svoj dlho očakávaný prísľub vyslobodenia tým, že povolal Mojžiša, aby vyviedol Svoj ľud z faraónovho panstva. Potom, približne o deväťsto rokov neskôr, sa národ opäť ocitol v ťažkej situácii, keď jeho odmietnutie Boha a odmietnutie pokánia viedlo k jeho presunu zo zaslúbenej zeme do babylonského zajatia so všetkou s tým spojenou skazou. Keď sa tento čas naplnil, Boh sa opäť sklonil, aby ich vyviedol z tejto pohanskej spoločnosti na miesto, kde mohli naplno uctievať Boha a slúžiť Mu. V tomto období boli Ezdráš, Nehemiáš a Zorobábel použítí ako pastieri, aby vyviedli zvyšok von, aby ho voviedli naspäť.

Keď budeme postupovať späť

cez náš zoznam vodcov, môžeme pokračovať v príprave našich srdc na reč Dobrého pastiera. Nehemiáš a Zorobábel našli svoj rodokmeň v pokolení Júda (1. Král. 3:19; Neh. 2:5), o ktorom vieme, že je to pokolenie kráľa. Zákonník Ezdráš bol priamym potomkom veľkňaza Árona (Ezd. 7:5) a v Písme sa Mojžiš nazýva prorokom. Napokon zásah Hospodinov do Abramovho života nás upozorňuje na priamu úlohu Boha v pastierstve. Keď to všetko spojíme, vidíme, že Boží dobrí pastieri pochádzali z rôznych prostredí; kráľovský rod, kňazský rod, prorocký úrad a Božia moc sa spájajú, aby nám poskytli plnší pohľad na význam Pánovho výroku: „JA SOM ten dobrý pastier.“

Boh by nebol uctievaný v chaldejskom chaose. Nemohol byť uctievaný v egyptskom blude a nebol uctievaný v rámci babylonských hraníc. Jeho ľud musí byť vyvedený von. Evanjelium Jána 10 nás privádza ku ďalšej križovatke v Božom konaní s Jeho ľudom. Unáhlene môžeme rýchlo usúdiť, že otroctvo, ktoré Boží ľud znášal, bolo dôsledkom rímskej nadvlády, ale pravda je hlbšia. Skutočnosť je taká, že židovskí vodcovia zneužívali zákon a vytvorili atmosféru, v ktorej sa Božia sláva stala menej dôležitou ako ich moc a zisk prostredníctvom náboženského otroctva. Viera a duchovno ustúpili do úzadia ceremóniám a úprimné ovce v ovčinci Izraela boli utláčané a vyhánané (Jána 9:34)! Na túto scénu prichádza Pán Ježiš Kristus ako Dobrý pastier, ktorý vyvedie Svoje ovce z tohto systému (ktorý iba poukazoval

na Krista) do konečného Božieho zámeru s ľudstvom. Keď si uvedomíme, že Muž, ktorý ohlasuje Svoj príchod, aby povolal Svoje ovce von, je Kráľ, Kňaz, Prorok a sám Boh (Zjav. 6:13; 5. Moj. 18:18; Skut. 3:22; Jána 1:1), náš obraz dosiahne svoju plnosť. Slovo vychádza od tohto Dobrého pastiera; Jeho ovce počujú Jeho hlas, nasledujú ho a On ich vyvádza (Jána 10:3).

Pokračujúc v porovnávaní nášho Dobrého pastiera so Starým zákonom, pozrieme sa teraz na ďalšie miesta Písma. Vieme, že Peter nazýva Pána Arcipastierom – Hlavným pastierom, ktorý sa zjaví (1. Pet. 5:4). List Židom nám hovorí o Veľkom pastierovi oviec v súvislosti s Jeho službou vzkriesenia (Žid. 13:20) a teraz máme Pánove slová, ktoré nám pripomínajú Jeho úlohu Dobrého pastiera, ktorý „položí svoj život za ovce“ (Jána 10:15). Pozrime sa na to vo svetle troch známych žalmov, ktoré nám pomáhajú rozobrať tieto krásne názvy.

Žalm 23 pomáha Pánovmu ľudu v skúškach a testoch už od svojho prvého napísania. Sme vďační, že Hospodin je ten, kto nás živí, vedie, obnovuje a utešuje. Vidíte však prepojenie s listom Židom 1 – Veľký pastier, ktorý vstal z mŕtvych, stará sa o Svojich a vedie ich k pokojným vodám? Žalm 24 má prorocký nádych, ktorý poukazuje na deň, ktorý sa ešte len má naplniť, deň, keď sa Kráľ slávy zjaví a príde do mesta, aby zasadol na trón, ktorý Mu právom patrí. Je zrejmé, že to je súčasťou Petrovej vízie, keď sa pre povzbudenie dozorcov v miestnych zboroch odvoláva na zjavenie Hlavného pastiera.

Ktorý žalm by nám však podal úplný obraz Dobrého pastiera? Zdá sa to rovnako jednoduché ako hlboké, ale Žalm 22 a živý opis ukrižovania Pána Ježiša Krista spĺňa všetky kritériá. Tento „červ a nie človek“, ktorý dáva Svoj život za ovce, je opustený Svojím Bohom, zatiaľ čo Ho Židia a pohania obklopujú nenávisťou. Svet bol proti Nemu, Jeho Boh Ho opustil, ale Jeho úprimná starostlivosť o ovce ako pastiera, a nie nájomníka, Ho viedla

k tomu, aby položil Svoj život.

Žasneme nad širším kontextom. Nikdy by nedošlo k zjaveniu v sláve, keby sa najprv neuskutočnilo Kristovo utrpenie. Nikdy by sme nemohli poznať vodiacu ruku Veľkého Pastiera, keby nebolo Jeho vzkriesenia a jeho dôsledkov. A napokon nikdy nezabúdajme, že tento Pastier je jedinečný vo Svojej добрôte, pretože „Dobrý pastier dáva svoj život za ovce“.

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE

[1] Prehľad

Jack Hay

Úvod

Tento seriál o Hospodinových slávnostiach bude jednoduchý, bude slúžiť ako základný materiál pre tých, ktorí sa k tejto téme dostávajú po prvýkrát. Nepredpokladáme hĺbkové štúdium pre študentov Biblie, ale ak sa po prvý raz stretávate s touto témou, pokračujte v čítaní a považujte tento seriál za osviežujúci kurz!

Naším hlavným úryvkom je 23. kapitola 3. knihy Mojžišovej. Slávnosti sa spomínajú aj inde, najmä v 5. knihe Mojžišovej 16, kde sa kladie dôraz na miesto týchto zhromaždení: „Miesto, ktoré si Pán vyberie, aby tam umiestnil

svoje meno“ (v. 2). Sú to slávnosti v zmysle sviatkov a v skutočnosti jeden z nich, Deň zmierenia, bol skôr pôstom ako sviatkom!

Opisy

V 3. Mojžišovej 23:2 sú dva všeobecné opisy slávností. Po prvé, nazývajú sa „Hospodinove slávnosti“. Väčšina prekladov vkladá slovo „stanovené“, teda ustanovené Hospodinove slávnosti, alebo niektoré používajú výraz „určené obdobia“. Boli určené Bohom, pričom ich načasovanie bolo veľmi presné z rôznych dôvodov, v neposlednom rade aj preto, aby vyjadrili Jeho starostlivosť o ľud. Sedem slávností zahŕňalo tri ročné

návštevy Jeruzalema v mesiacoch, ktoré sa viac-menej približujú tomu, čo nazývame marec, máj a september. Tento harmonogram vyjadruje Božiu dobrotu dvoma spôsobmi. Po prvé, každý muž v Izraeli bol povinný zúčastniť sa na nich, pretože to všetko bolo pre Božie potešenie, ale pre zimné mesiace, keď by bolo cestovanie náročné kvôli mrazu a snehu, nebolo nič stanovené. Po druhé, bral do úvahy, že išlo o agrárnu spoločnosť, a na vrchole sezóny, keď polia potrebovali pozornosť, neboli žiadne slávnosti. Áno, tieto sviatky kládli na ľudí veľké nároky, ale ako vždy, „jeho prikázania nie sú ťažké“ (1. Jána 5:3).

Ako už bolo povedané, tieto zhromaždenia boli pre Božie potešenie, preto aj označenie „Hospodinove slávnosti“, „moje slávnosti“. V čase, keď tu bol Pán Ježiš, sa ťažisko presunulo z uctievania Boha na obyčajnú ceremoniálnu činnosť, a preto ich Boží Duch označuje ako sviatky „Židov“ (napr. Jána 5:1). Dávajte si pozor, aby sa biblické aktivity v súvislosti so zhromaždením nezvrhli na udalosti, ktoré sú len ceremóniou. Môže tam byť vrenie náboženskej mašinérie bez tepla srdečnej oddanosti.

Druhým opisom sviatkov sú „sväté zhromaždenia“, pretože hoci slúžili v prvom rade na Božie potešenie, pre Jeho ľud bolo prospešné byť spolu vo vzájomnom spoločenstve. Ľudia sú spoločenské tvory a aj ľudia tohto sveta vidia v spoločenstve duševné a citové výhody, preto existuje množstvo klubov a organizácií, ktoré umožňujú ľuďom so spoločnými záujmami združovať sa a vzájomne komunikovať. Hospodinove slávnosti

vytvárali duchovnú atmosféru, v ktorej sa mohli združovať ľudia so spoločnou oddanosťou voči Bohu, aby si Ho uctili, a boli to jednoznačne príležitosti, ktoré sa očakávali s radosťou a ktorým sa ľudia venovali s potešením. Pieseň, ktorú si mohli spievať cestou na Sion, bol Žalm 122: „Radujem sa, keď mi hovoria: Poďme do domu Hospodinovho! Naše nohy stoja v tvojich bránach, ó, Jeruzaleme!“ (v. 1-2).

Dnes by mala byť vyhládka na to, že budeme so svätými, rovnako radostná. Naša účasť nie je dobrovoľná, ale povinná, „neopúšťať spoločné zhromaždenie“ (Žid. 10:25). Hoci je to pravda, nech nás na zhromaždenia nikdy nevedie pocit povinnosti, ale skôr naša vernosť Pánovi zhromaždenia, ktorý prisľúbil Svoju prítomnosť medzi tými, ktorí sa zhromažďujú v Jeho mene (Mat. 18:20). Z toho, že sme spolu v Jeho spoločnosti a vo vzájomnej spoločnosti, plynú obrovské výhody a náš duchovný život bude vážne poškodený, ak budeme nedbanliví a vynechávať.

Sobota

Predtým, ako Pán predstaví sedem slávností, vracia sa k izraelskej sobote (3. Moj. 23:3), týždňovému „svätému zhromaždeniu“. Tento siedmy deň, deň odpočinku, bol vytvorený podľa vzoru záznamu o stvorení, keď Boh „odpočíval siedmeho dňa od všetkého svojho diela, ktoré učinil“ (1. Moj. 2:2). Zavedenie výročných sviatkov nemalo byť náhradou za zachovávanie týždennej soboty. Zdá sa, že sobota bola zavedená ešte

pred vydaním Zákona, lebo keď sa prvýkrát dávala manna, šiesty deň v týždni jej Boh dal na dva dni, aby sa v sobotu nezbierala (2. Moj. 16:23). S udelením Desiatich prikázaní sa však dodržiavanie soboty stalo povinným. Deväť z prikázaní sa v tej či onej podobe opakuje v Novom zákone, pričom jedinou výnimkou je „Pamätaj na deň soboty, aby si ho svätíš“ (2. Moj. 20:8). Dôvodom jej vynechania je, že jedinečným spôsobom bola súčasťou zmluvného vzťahu Boha s izraelským ľudom. „Preto budú synovia Izraelovi ostríhať sobotu tak, aby svätili sobotu po svojich pokoleniach večnou zmluvou. Je to znamením medzi mnou a medzi synmi Izraelovými na veky“ (2. Moj. 31:16-17). Mala teda výlučný význam pre izraelský ľud. V Novom zákone sa dôraz presunul zo siedmeho dňa v týždni na prvý, ako keď „v prvý deň týždňa, keď sme sa zišli lámať chlieb“ (Skut. 20:7).

Pánov deň sa nikdy nepovažuje za kópiu soboty a predsa, keďže „sobota bola stvorená pre človeka“ (Mar. 2:27), je výhodné venovať pozornosť aspoň niektorým zásadám, ktoré s ňou súvisia. Z fyzického hľadiska musí byť pojem odpočinku dôležitý. Z duševného hľadiska je výhodná zmena rutiny. Z duchovného hľadiska uvoľnenie od bežných povinností umožňuje slobodne sa počas dňa venovať Božím záujmom.

Prehľad

Prorocké predpovede spojené so sviatkami, ktoré v tejto fáze poskytujú len minimálnu oporu v Písme, sú nasledovné:

- Pesach Hospodinovo: Kristova smrť

(1. Kor. 5:7)

- Nekvasené chleby: Obdobie života veriaceho (1. Kor. 5:8)
- Prvotina: Kristovo vzkriesenie (1. Kor. 15:23)
- Týždne: Zoslanie Ducha a formovanie Cirkvi (Skut. 2:1)
- Trúby: Opätovné zhromaždenie Izraela (Mat. 24:31)
- Zmierenie: Izraelské národné pokánie (Zach. 12:10-14)
- Stánky: Tisícročné kráľovstvo (Zach. 14:16-21).

Všimnime si, že jednoduchové sviatky poukazujú na historické udalosti, zatiaľ čo viacdňové sviatky predpovedajú časové obdobia. S Božou pomocou to bude podrobnejšie rozpracované v nasledujúcich článkoch.

Veľké evanjelizačné texty:

Lukáš 19:10

Alan Oliver

*„Lebo syn človeka prišiel hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo“
(Lukáš 19:10).*

Čo to na svete robí Boh

Názov tohto zamyslenia môže vyznieť trochu neúctivo a v skutočnosti nevyjadruje moju myšlienku, je to len neosobné

konštatovanie, ktoré odhaľuje nespokojných ľudí.

Zapôsobilo na mňa, že Pánov výrok: „Lebo syn človeka prišiel hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo“ potrebuje už len bodku. Zamyslite sa len na chvíľu nad rozsahom tohto ohromného výroku. Pán Ježiš používa len niekoľko slov, a predsa nimi odhaľuje Svoju osobu, Svoj plán, Svoje utrpenie a Svoj prísľub, a za nimi nasleduje dôrazná bodka.

Jeho osoba

Zmienka o tomto titule, „Syn človeka“, umožňuje Mu povedať, že všetkým, ktorí Ho chcú počúvať, že On je ten Mesiáš, ktorého Boh prisľúbil poslať. Každý, kto pozná Božie slovo, si spomenie na Danielovo proroctvo, ktoré spája titul Syn človeka s prichádzajúcim Mesiášom. Keď sa teda v Starom zákone spomína Mesiáš, musia bezprostredne i porozumieť, že je to večný Syn, ktorý prišiel z neba, Emanuel - Boh s nami; Spasiteľ sveta.

Jeho umučenie

Chcel by som preskúmať, aký je rozsah Jeho slova „hľadať“. Mohli by sme to ilustrovať na obchodníkovi, ktorý našiel perlu, po ktorej túžil, a išiel a predal všetko, čo mal, aby ju kúpil, alebo na pastierovi, ktorý stratil jednu ovcu a išiel za ňou, kým ju nenašiel? Obe ilustrácie jasne ukazujú, že nadobudnutie a nájdenie bolo možné a že nebolo prekážky, ktorá by zabránila dosiahnuť cieľ. Tu sa odhaľuje srdce tohto Človeka Ježiša, ktorý by sa nedal odradiť, kým by neprišiel do kontaktu s hľadaným človekom. Zacheus mohol veriť, že Ježiš prišiel z neba dokonca

pod tento strom v meste Jericho, aby ho vyhladal. Každú myšlienku človeka, ktorá sa týka jeho hriechu, Boha alebo večnosti, riadi Boh, ktorý sa snaží udeliť tomuto človeku nekonečné požehnanie - spásu.

Jeho plán

Treba zdôrazniť, že skutok „spasiť“ nebol ľahký, nemohol sa stať povrchným prehlásením záchrany duše a života od všetkých jeho hriechov. A len sám Spasiteľ, Ježiš, mohol plne pochopiť, čo to pre Neho bude znamenať, aby sa naplno uskutočnilo - „Zachrániť“. Prišiel z neba, z večnej existencie ako Boh; Boh Mu učinil telo, stal sa podobný ľuďom. Ale Boh vyžadoval viac, oveľa viac; bolo potrebné riešiť problém hriechu človeka proti Bohu, tvojho hriechu, môjho hriechu. Tento plán si vyžadoval Mesiáša (Spasiteľa), ktorý mal byť zranený pre prestúpenie, zbitý pre nepravosť. Vyžadoval Golgotu. Previnenie a nepravosť neboli Jeho vlastné, pretože nikdy nezhršil, vlastne ani nemohol zhrešiť - je Boh. Jeho utrpenie a smrť, ktoré podstúpil a dokončil na Golgote, bolo úplnou platbou Bohu, ktorá postačovala za hriechy celého sveta.

Jeho prísľub

Spasiteľ vo Svojom vyhlásení povedal, koho prišiel hľadať - „to, čo bolo stratené“. Toto je tá najvítanejšia správa, akú kedy mohol ktokolvek, kto je stratený, počuť. Ak ste stratení, prišiel hľadať a zachrániť tých, ktorí sú stratení.

Dokončenie článku na zadnej obálke >>

Bolo by ťažké zistiť, čo všetko Zacheus z Pánovho výroku pochopil, ale som presvedčený, že si jednoducho povedal: „On to povedal, ja tomu verím, a tým je to pre mňa vyriešené.“ Vzal Pána Ježiša Krista za slovo, a ako to On povedal, ešte v ten deň bol spasený. Spomínam si na noc, keď som hľadal záchranu od svojich hriechov a večného trestu v pekle. Keď som si nakoniec priznal: „Som stratený,“ okamžite mi myseľ a dušu osvietila realita slov piesne:

*„Tam ako moja istota pevne stál,
zaplatil za mňa výkupné Svojou drahocennou krvou,
Zomrel za môj hriech, aby ma priviedol k Bohu.
Ježiš zomrel za mňa!“*

Prijímajúc Boha vierou v Jeho slovo som bol spasený. Ak ste sa stratili, môžete byť, podobne ako Zacheus a mnohí iní odvtedy zachránení tým, že tento veľkolepý text aplikujete vierou na seba. Chcem tým povedať – čo to na svete Boh robil? – „Syn človeka prišiel hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo.“

